

ГО-РІШ-КИ ДЛЯ ДРУ-ЗІВ

Я-кось ма-ма да-ла біл-че-ня-ті три го-ріш-ки. Ох і зра-ді-ло во-но! Але од-ра-зу ж і за-сму-ти-ло-ся, бо ма-ма до-да-ла: “При-йдуть тво-ї дру-зі — при-гос-ти їх”.

“Ба-га-то го-ріш-ків — ба-га-то ра-дос-ті. Від-дам один, від-дам дру-гий — зов-сім ма-ло ра-дос-ті за-ли-шить-ся” — зі-тхнув ма-люк. Тож ко-ли дру-зі за-ві-та-ли, він на-віть із дуп-ла не ви-зир-нув: хай ду-ма-ють, що вдо-ма ні-ко-го не-ма-є. По-че-ка-ли дру-зі — та й по-біг-ли гра-ти-ся. А біл-че-ня си-ди-ть со-бі са-мі-сінь-ке в дуп-лі, сум-но йо-му, нуд-но. Го-ріш-ки у ньо-го є, а дру-зів не-ма-є. І жод-ної ра-дос-ті!

Під-хо-пив-ся ма-люк і по-стри-бав із го-ріш-ка-ми до біл-че-нят. “При-го-щай-те-ся!” Ла-су-ють дру-зі, ра-ді-ють, дя-ку-ють. І біл-че-ня-ті від то-го чо-мусь ра-діс-но ста-ло. “Ота-ко-ї, — ди-ву-єть-ся ма-люк, — го-ріш-ків у ме-не ста-ло мен-ше, а ра-дос-ті — біль-ше!”

